ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 16

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ர்காசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

10-1-1950 விரோதி௵ மார்கழி௴

ஆண்டாள் காட்டிய எம்பெருமானார்பெருமை

“பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள்வாழியே” என்று வாழ்த்தப்படுகின்ற ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் ஸ்வாபதேசார்த்தமென்கிற உள்ளுறை பொருள்வகையில் ஆழ்வார்களினுடையவும் ஆசாரியர்களினுடையவும் பலவகைப்பட்ட பெருமைகள் பேசப்படுகின்றனவென்பது ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் அறியக் கிடக்கின்றது. விசேஷித்து எம்பெருமானார்பெருமையே அடிக்கடி பேசப்படுகின்றதாகக் காண்கிறது. இங்கு *மாரிமலை முழைஞ்சில்* என்கிற இருபத்து மூன்றும் பாட்டைக்கொண்டு இதில் தெரிய வருகிற எம்பெருமானார்பெருமையை விவரிப்போமிப்போது.

“மாரிமலைமுழைஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்கமறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேரிமயிர்பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
போதருமாபோலே நீ பூவைப்பூவண்ணா உன்கோயில் நின்றிங்ஙனேபோந்தருளிக்
கோப்புடைய
சீரியசிங்காசனத்திருந்து யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருளேலோரெம்பாவாய்.”

கண்ணபிரான் திருப்பள்ளியறையில் நின்றுமெழுந்து சிங்கக்குட்டிபோல் புறப்பட்டெழுந்தருளி நடையழகுகாட்டி நடந்தருளிச் சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து கோபிமார்தாங்கள் வந்த காரியத்தை ஆராய்ந்தருளவேணுமென்று கோருவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது இப்பாசுரம்.

கண்ணபிரானுக்கு ராமாநுஜனென்கிறவொரு திருநாமமுமுண்டே; ராமனென்று பலராமனைச் சொல்லும்; அவனுடைய தம்பி கண்ணபிரானென்கிற காரணத்தினால் ராமாநுஜன் கண்ணனாகிறான். ஆனதுபற்றியே முகுந்தமாலையில் “ஹே கோபாலக!” என்னும் சுலோகத்தில் “ஹே ராமாநுஜ!” என்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் விளிக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே ராமாநுஜனான கண்ணபிரானை நோக்கி இங்குள்ள பிரார்த்தனையானது ராமாநுஜரான எம்பெருமானாரையும் நோக்கியதென்று கொள்ளத் தகுதியுண்டு. பாசுரத்திலுள்ள சொற்களெல்லாம் எம்பெருமானார் பரமானபொருளிலும் நன்கு பொருந்தும்படியை விளக்குவோம்.

இப்பாட்டில் பூவைப்பூவண்ணா வென்பதுவிளி. காயாம்பூவண்ணங் கொண்ட கண்ணபிரானே! என்று அந்யாபதேசத்தில் பொருள். ஸ்வாபதேசத்தில், 'பூவைப்பூ அண்ணா' என்று பிரித்து, புஷ்பம் போன்ற திருத்தமையனாரே! என்பதாகப் பொருள் கொள்வது. எம்பெருமானார் ஆண்டாளுக்கு அண்ணராகையாலே அண்ணா! என்றழைக்கத்தகும். அவர் புஷ்பம்போன்றிருத்தலாவது—புஷ்பமானது தன்னைச்சுற்றிப் பல்லாயிரம் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி யிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமும் ரஸிகர்களான பலசிஷ்யர்கள் நெருங்கிச் சூழப்பெற்றிருப்பதேயாம். * போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப் போதிலொண்சீராந் தெளிதேனுண்டமர்ந்திடவேண்டி* என்று இராமாநுச நூற்றந்தாதியிலருளிச்செய்தபடி திருவரங்கத்தமுதனார்போன்ற பலபல வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற பூ எம்பெருமானாரென்க. பூவைப்பூவென்று விசேஷித்தொரு புஷ்பத்தைச்சொன்னது புஷ்பஸாமான்ய விவக்ஷயினாலென்க. பூவைப்பூவென்கிற காயாம்பூவையே கொண்டாலும் குற்றமில்லை. ஸ்வாமி எம்பெருமானார் காயாம்பூவண்ணங்கொண்ட கண்ணனைத் திருவுள்ளத்தில் நிரந்தரமாகக் கொண்டிருக்கையாலே அக்கண்ணனது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே ஸ்வாமியின் திருமேனியும் பூவைப்பூப்போலவே அந்தரங்கபக்தர்களுக்குக் காட்சி தருமென்க. இவ்விடத்தில் *அபி பணிபதிபாவாத்* என்கிற [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-45.] பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியை அநுஸந்திப்பது.

எம்பெருமானாரைச் சீரியசிங்கம்போல் எழுந்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்திருப்பது மிகப்பொருத்தமானது. தாடீ பஞ்சகத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் *ஜைநேப கண்டீரவ:* என்று ஸ்வாமி ஸிம்ஹமாகச் சொல்லப்பட்டார். நூற்றந்தாதியிலும் *கலி மிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமானொலி மிக்கபாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலி மிக்க சீயமிராமானுசன் * என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டார் ஸ்வாமி.

இனி, பாட்டினடி தொடங்கி ஒவ்வொரு சொல்லாக எடுத்துக் கொண்டு விவரணங் காட்டுவோம். மாரி—மழைகாலத்தில் என்றபடி. சிங்கமானது மழைகாலத்தில் மலை முழஞ்சில் [பர்வதக்குஹையில்] மன்னிக்கிடந்துறங்குமாம். எம்பெருமானாராகிய சிங்கத்திற்கு எது மலை? எது முழஞ்சு? என்பதைப் பற்றிப் பிறகு விவரணம் காட்டுவோம். மழை காலம் என்றதைப் பற்றி முன்னம் கேண்மின். உலகில், விரும்பத்தக்க மழையுமுண்டு வெறுக்கத்தக்க மழையுமுண்டன்றோ. அப்படியே யிங்கு முண்டு. விரும்பத்தக்க மழையைத் திருக்கச்சிநம்பிகளும் ஆழ்வானும் அருளிச் செய்தார்கள்; வெறுக்கத்தக்க மழையை ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தார். எங்ஙனேயென்னில்; தேவராஜாஷ்டகத்தில் *தேவராஜதயாஸிந்தோ! தேவதேவ ஜகத்பதே. த்வதீக்ஷண ஸுதாஸிந்து வீசி விக்ஷேப சீகரை:, காருண்ய மாருதா நீதைச் சீதலைரபிஷிஞ்ச மாம்* என்று நம்பிகள் அருளிச் செய்தமழை விரும்பத்தக்க மழை. பகவானுடைய திவ்ய கடாக்ஷாம்ருதவர்ஷமே இங்குச் சொல்லப்பட்ட மழை. கூரத்தாழ்வானும் வரதராஜஸ்தவத்தில் * ஹஸ்தீச! த்ருஷ்ட்யம்ருதவ்ருஷ்டிபிராபஜேதா:* என்று இந்த மழையையே அருளிச் செய்தார். இனி, வெறுக்கத்தக்க மழையை ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் * அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத துக்கவர்ஷிணி, பகவந்! பவதுர்திநே * என்றது காண்க. அவிவேகமாகிற மப்பு மூடப்பெற்று வழிநிகைத்து அலமரும் படியாய் பலவகைத் துன்பங்கள் சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்க நிற்பதாய் இருப்பதாம் ஸம்ஸார துர்திநம். (மழைகாலத்து நாளுக்கு துர்தினமென்று பெயர்.)

ஆக, உத்தேச்யமான மழையை உண்டாக்குவதற்கும் த்யாஜ்மான மழையைத் தவிர்ப்ப தற்கும் கடவர் எம்பெருமானுர் என்றதாகக் கொள்க.

[மலைமுழஞ்சில்] வேதத்தில் காடக மென்கிறவொரு ப்ராஹ்மண பாகத்தில் * ஹரஜாஜெ ஹ த்ரிஹிராயு-ஹிஉப ஹூஅய-ஊவாஸ * என்று தொடங்கி ஓர் உபாக்க்யானம் ஓதப்பட்டுள்ளது. பரத்வாஜமஹர்ஷியானவர் முந்நூறு பிராயம் வாழ்ந்திருக்கும் படியான வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாள் முழுவதும் வேதங்களையே ஓதினாம். ஆயுள்முடிவடையுந் தருவாயில் தேவேந்திரன் வந்து காட்சி தந்து 'முனிவரே! இன்னமும் ஒரு நூறு பிராயம் தருகிறேன்; பெற்றுக் கொள்ளுகிறீரா? அவ்வாயுனில் என்ன செய்வதாக உத்தேசிக்கிறீர்?' என்று கேட்க, அதிலும் வேதமேயோதி சதுர்வேத பாரங்கதனுவேன் என்று முனிவர் கூற, இது வரை இம்முனிவர் ஓதின வேதத்தின் அளவை இவர்க்குக் காட்ட வேணுமென்று கருதிய இந்திரன் எங்குங் கண்டறியாத மூன்று பெரிய மலைகளை முன்னே காட்டி அம்மூன்று மலைகளிலிருந்து மூன்று பிடி மண்ணெடுத்து 'பரத்வாஜமுனிவரே! முந்நூறு வருடங்களாக நீர் ஓதிய வேதம் இம் மூன்று பிடி மண்ணளவானதே; அதோ காண்கிற மூன்று மலையளவான வேதங்கள் நீர் ஓதாத பாகமாகும்' என்று கூறினதாக அவ்வுபாக்கியான முள்ளது. இதன் படி வேதமே இப்பாசுரத்தில் மலையாகக் கூறப்பட்டது. வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுமே கோதைதமிழ்.

மஹா பாரதத்தில் யக்ஷப்ரச்னத்திற்கு விடை கூறுநின்ற தருமபுத்திரர்—"ச்ருதிர் விபிந்நா ஸ்ம்ருதயோ விபிந்நா : நைகோ முநிர் யஸ்ய மதம் ப்ரமாணம், தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம் மஹாஜநோ யேந கதஸ் ஸ பந்தா : * என்றுரைத்த ச்லோகம் ப்ரஸித்தமானது. இதன் படி தர்மஸூக்ஷ்மம் பதிந்து கிடக்குமிடமே அந்த வேதமலையின் குஹையாகும். " தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம் " என்றன்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீராமாயணத்தில் வாலியை நோக்கிப் பெருமாள் கூறுமிடத்து * ஸூக்ஷ்ம : பரமதுர்ஜ்ஞேய ஸ் ஸதாம் தர்ம : ப்லவங்கம ! * என்றதும் இதற்குச் சார்பாகும். ஆக, வேதங்களில் தர்ம ஸூக்ஷ்மம் பொதிந்துள்ள விடங்களே மலைமுழஞ்சு என்னப்பட்டது. அதில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்கம் எம்பெருமானுர். மன்னிக்கிடந்துறங்குகையாவது— * அஸ்தமிதாந்யபாவம் * என்கிறபடியே வேறிடங்களில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லுத லின்றி அவ்விடத்தே நெஞ்சைப்பொருந்தவைத்து அங்குள்ள நுட்பமான அர்த்த விசேஷங்களைக் கண்டறிந்து ஆனந்தப்படுகை. உறங்குங்காலத்தில் துக்க லேசமும் தோன்றுமல் * ஸுகமஹமஸ்வாப்ஸம் * என்னும்படி ஆனந்தாநுபவமாயேயிருப்பதால் உறங்குகையும் ஆனந்திக்கையும் பர்யாயமாகக் கொள்ளத்தக்கது. * வேதோத்தம்ஸ குஹாவிஹார படுநா ஸ்ரீசைலச்ருங்கோல்லஸந்மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹநங்யாயாடவீசாரிணு, கம்பீரேண பராத்ம பேதந மஹாநாதேந நாதேந மே குப்தோஹம் யதிஸார்வபௌமஹரிணு வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய : * என்ற ச்லோகரத்நத்தை இங்கு நினைப்பது.

அறிவுற்று—மாயாவாதிமத்தகஜகண்டீரவமான ஸ்வாமி தாம் அவதரித்ததன் ப்ரயோஜனத்தைத் தெரிந்துகொண்டு; (அதாவது) துர்மத நிரஸநத்திற்காகவும் ஸன்மதஸ்தாபனத்திற்காகவுமன்றே நாம் இங்குவந்து பிறந்திருக்கிறோமென்பதை நினைத்துக்கொண்டு என்றபடி. சிஷ்யோஜ்ஜீவனமே நமக்குப்பணியென்று தெரிந்துகொண்டு என்னவுமாம். தீவிழித்து—* ஃபுஃஹிஉநீஷா யிஷணா யீ: ஹுஜ்ஞா செஉஃஷீ உதி:—புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீமதி: * என்ற அமரகோசத்தின் படியே புத்திவாசகமான (யீ) என்கிற சொல்லே இங்கு தீயென்று திரிந்துள்ளது. ஆகவே, தீவிழித்தென்றது—புத்தி விகஸிக்

கப்பெற்று என்றபடி. ஸ்வாமியினுடைய புத்தியில் ஸங்கோசாவஸ்தை இறைப்பொழுது மில்லாமல் ஸர்வதா விகாஸாவஸ்தையே உள்ளமை கூறினபடி. [வேரிமயிர்பொங்க] இதர மதஸ்தர்கள் ஸந்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரிக்கும்போது தலையில் மயிர் கூடாதென்று முண்டனம் பண்ணிக்கொள்வர்கள்; ஸ்வாமி அப்படியல்லாமல் " கமநீயசிகாநிவேசம் " " சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம் " " கனகற்சிகைமுடியும் " என்கிறபடியே சிகாபந்தம் பொங்கியிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[எப்பாடும் பேர்ந்து] * ஸ்ரீரங்கம் கரிசைல மஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீ கூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீநாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதீ ப்ரயாக மதுரா யோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்கிறபடியே தென்னாடும் வடநாடுமுள்ள திவ்யதேச திவ்யதீர்த்தங்களேற யாத்திரைசெய்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. [உதறி] * சாறுவாகமத நீறுசெய்து சமணச் செடிக் கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரிமுறித்திட, மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய்தகர்த்து அறமிகுத்து மேல்வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாது செய்த வெதிராசனார், கூறுமாகுரு மதத்தொடோங்கிய குமாரிலன்மதமவற்றின்மேல் கொடியதர்க்கசரம் விட்டபின்குறுகி மாயவாதியரை வென்றிட, மீறிவாதில்வருபாற்கரன்மத விலக்கடிக் கொடியெறிந்துபோய் மிக்கயாதவமதத்தை மாய்த்தபெருவீரர்நாளும் மிகவாழியே.* என்று ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியும், *காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா* என்று யதிராஜஸப்ததியில் தேசிகனருளிச் செய்தபடியும், * தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும்நிற்கக் குறும்புசெய்நீசரும், மாண்டனர்* என்று நூற்றந்தாதியில் அமுதனாருளிச்செய்தபடியும் அறுசமயச் செடியதனையடியறுத்தபடியை 'உதறி' என்பதனால் தெரிவித்தவாறு. வாலி இராவணனை வாலில் கட்டிக்கொணர்ந்து கிஷ்கிந்தையிலே உதறினப்போலே பரசமயிகளை அவலீலையாக உதறினபடி.

[மூரிநிமிர்ந்து] மூரியென்று சோம்பலுக்குப் பெயர்; சோம்பல்தீர நிமிர்ந்துஎன்றது —சோம்பல் அடியோடு தலைகாட்டாதபடி அதைப் போக்கினமை சொன்னவாறு. நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களைச் சோம்பலாலே அறவே விட்டிடுவதும் கௌணபக்ஷாவலம்பனத்தாலே ஸங்குசிதமாக அநுட்டிப்பது மின்றிக்கே முக்க்ய கல்பமாகவே யநுஷ்டிப்பவர்களில் ஸ்வாமி தலைவர் என்க. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே—" பாஷ்யகாரர் அந்திமதசையிலும் வருந்தியெழுந்திருந்து ஸந்த்யாகாலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணியருளினார் " என்று பணித்துள்ள வாக்கியம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

[முழங்கிப்புறப்பட்டுப் போதரும்] எம்பெருமானாருடைய திக்விஜயயாத்ரையில் எங்கும் ஸிம்ஹகர்ஜனையாகவே யிருந்தபடியைச் சொன்னவாறு. யதிராஜஸப்ததியில் * கார்ய: கதாஹவகுதூஹலிபி: பரேஷாம் கர்ணே ஸ ஏஷ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹநாத:—கார்ய: கதாஹவகுதூஹலிபி: பரேஷாம் கர்ணே ஸ ஏஷ கவிதார்க்கிகஸிம்ஹநாத:* என்று பணிக்கப்பட்டது. எம்பெருமானாரடிபணிந்தவர்கள் பண்ணுமதுவே ஸிம்ஹகர்ஜனையாயிருந்தால் எம்பெருமானாரைப் பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? அது கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமன்றோ. 'போதருமாபோலே' என்று இங்கு உவமையாகக் கூறியிருந்தாலும் உபமாநார்த்தங்களுக்கு உபமேயந்தன்னிலேயே உபஸம்ஹாரமென்று கொள்ளக்கடவது. *இந்துரிந்துரிவ ஸ்ரீமாந்* * ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம:, ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவண யோரிவ * என்றவைபுங்காண்க. அநந்வயாலங்கார ப்ரக்ரியை.

[உன்கோயில்நின்று இங்ஙனே போந்தருளி] உன் கோயிலென்று ஸ்வாமியின் திருவவதாரஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதூரை விவக்ஷிக்கிறது. அங்குநின்றும் பெருமாள் கோயிலாகிய காஞ்சீபுரிக் கெழுந்தருளி திருமலைக்கெழுந்தருளி திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக் கெழுந்தருளி திருநாராயண புரமெழுந்தருளி........இங்ஙனே போந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது.

[கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து] சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ள வேணும். யதிராஜஸப்ததியில் “ ஹாதா தாதாகதாநாம் கலதி ” (காதா தாதாகதாநாம் கலதி) என்ற ச்லோகத்தின் முடிவில் “ பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம் — பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம் * என்று எம்பெருமானார் த்ரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே யெழுந்தருளியிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. இதன் பொருளை ஒரு வ்யாக்க்யானகர்த்தாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர்; த்ரயாணாம் வேதாநாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதீ = த்ரயாணாம் வேதாநாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதீ; மூன்று வேதங்கள் என்றபடி. ரிக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்களும் எம்பெருமானார்க்குச் சிங்காசனமாயிருந்தனவாக உரைப்பது சிறப்புடைத்தன்று. பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்ட ச்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்ததேசிகனுக்கு விவக்ஷிதம். அத்வைதிகளுக்கு அத்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று; த்வைதிகளுக்கு த்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று. நம் ஸ்வாமிக்கோ வென்னில் அந்த வுபயச்ருதிகளோடுகூட கடக (வடுக) ச்ருதியும் ஆஸனமாயின. அதாவது, ஸ்வாமி ஒரு ச்ருதியையும் தள்ளாமல் மூன்று ச்ருதிகளையும் முக்கியார்த்தமாகவே கொண்டருளி விசிஷ்டாத்வைத தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருளினபடியால் இவர்க்கு அம்மூன்று வேதங்களும் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனமாயிருந்தன வென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸார்வபௌமரிடத்தே வந்து சேர்ந்த சிஷ்யர்கள் யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவாறு.

—:: மற்றொன்றும் கேண்மின். ::—

[உங்கள் புழக்கடைப் பாசுரத்தின் விவரணம்.] திருப்பாவையில் * புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் * என்கிற ஆறாவது பாசுரந் தொடங்கி * எல்லேயிளங்கிளியே * என்கிற பதினைந்தாவது பாசுரம் வரையிலுள்ள பத்துப் பாசுரங்கள் பெரியாழ்வார் குலசேகராழ்வார் நம்மாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் பேயாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பொய்கையாழ்வார் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் ஆகிற பதின்மரையும் முறையே யெழுப்புவன என்னும் விஷயத்தை அடியேன் மிக விரிவாகவுரைத்து வெளியிட்டிருக்கின்றேன். அப்படி ஆழ்வார்களை யெழுப்புவதாக நிர்வஹிக்கிற ப்ரகாரமொன்று இருக்கச் செய்தேயும், திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானார் பெருமை அற்புதமாகப் பேசப்படுகிறது என்கிற நிர்வாஹமும் அடியேனுடைய உபந்யாஸங்களில் விவரிக்கப்படுவதுண்டு. உங்கள் புழைக்கடை யென்கிற பதினான்காம் பாசுரத்தினால் காட்டப்படுகிற எம்பெருமானார் பெருமை இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது— சில ரஸிகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி.

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்துவாவியுள் செங்கழுநீர்வாய் நெகிழ்ந்
ஆம்பல்வாய் கூம்பினகாண்
செங்கற்பொடிக்கூறை வெண்பல்தவத்தவர் தங்கள்திருக்கோயில் சங்கிடுவான்போகின்றார்

எங்களைமுன்ன மெழுப்புவான்வாய்பேசும் நங்காயெழுந்திராய் நாணாதாய்நாவுடையாய்
சங்கொடுசக்கரமேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோரெம்பாவாய்.

இப்பாட்டில்—நங்காய், நாணாதாய், நாவுடையாய் என்ற மூன்று விளிகளும் எம்பெருமானாருடைய பெருமைக்கு ஏற்ற விளிகளாம். உத்தமபுருஷர்களை நம்பி யென்றும் உத்தமஸ்த்ரீகளை நங்கை யென்றும் கூறுவது வழக்கம். எல்லாவகையான நிறைவும் பொருந்தியவர்களையே இச்சொற்களால் கூறுவர். * சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன் * என்று நூற்றந்தாதியில் கூறியபடியே ஸகலவித பாண்டித்யங்களும் நிறைந்து அநுஷ்டாந ஸம்பத்தும் நிரம்பியிருக்கப்பெற்ற ஸ்வாமியின் பெருமையை நங்காய் ! என்னும் விளியினால் தெரிவித்தவாறு.

[நாணாதாய் !] நாண் என்பது வெட்கத்திற்குப் போலவே அஹங்காரத்திற்கும் பெயர் ; தேசிகன் அம்ருதாஸ்வாதினிப் பிரபந்தத்தின் இறுதியில் * காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றொன்றின்றி * என்னுஞ்செய்யுளில் * நாண்பெரியோமல்லோம் * என்று பிரயோகஞ் செய்திருப்பதுகாண்க. ‘ நாம் அஹங்காரம்மிக்கோமல்லோம் ’ என்பதுவேயன்றோ அங்குப் பொருள். ஆகவே நாணாதாய் என்றது அஹங்காரமற்றவரே ! என்றபடி. இது மமகாரமற்றமைக்கும் உபலக்ஷணம். * நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்தவர்களில் தலைவரானவரே ! என்றதாயிற்று.

[நாவுடையாய் !] உலகத்தில் யார்க்கு நாக்கு இல்லை ? எல்லாக்கு முள்ளதே. யாருடைய நாவினால் உலகமெல்லாம் வாழ்கின்றதோ அவரே நாவுடையராவர் ; பிராட்டி திருவடியை நோக்கி * வாசா யசஸ்விந்யாஹி—வாசா தர்மமவாப்நுஹி * என்றாள்—வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுவாயாக என்றாள். *ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி* என்றாரொருவர் ; * ஸா ஜிஹ்வா ஸ்யாத் யயா ஸர்வே ஜீவந்தி ப்ராணிநோ புவி * என்றார் மற்றொருவர் ; *ஸா ஜிஹ்வா யத்ர ராஜந்தே வித்யா ஹ்ருத்யாச் சதுர்தச* என்று முரைத்தனர் மற்றொருவர். இவற்றால் தேறினதென்ன ? பகவானை ஸ்துதிக்கும் நாவே நா ; உலகுக்கெல்லாம் உதவி செய்யும் நாவே நா ; பதினான்கு வித்யைகளையும் தன்னில் கொண்டிருக்கும் நாவே நா—என்றதாகத் தேறிற்று. இத்தகைய நாவுடைமை எம்பெருமானார் பக்கலிலே அற்புதமாகக் காணலாம். (1) சரணாகதி கத்யம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானை ஆச்சரியமாகத் துதித்த நாவுடையர். (2) * உக்த்யா தநஞ்ஜயவிபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்தமதாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத ! * என்று ந்யாஸதிலகத்தில் தேசிகனும், * காலத்ரயேபி கரணத்ரயநிர்மிதாதிபாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ, ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம் * என்று யதிராஜவிம்சதியில் மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடியே வரம்பெற்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் முழுவதையும் உஜ்ஜீவிப்பித்த நாவுடையர். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் எட்டாவதான அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் “ ஒரு மலையில் நின்றும் ஒரு மலையில் தாவும் ஸிம்ஹசரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரலங்கனம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துடக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச் செய்த பாசுரம் ” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தி இங்கு விசேஷித்து அநுஸந்தேயம். (3) * ஜயதி ஸகலவித்யாவாஹிநீஜந்மசைல: * என்கிறபடியே ஸகல வித்யைகளும் கமழும்படியான நாவுடையர் ஸ்வாமியே. ஆக, ‘ நங்காய் ! நாணாதாய் ! நாவுடையாய் !’ என்ற மூன்று விளிகளும் எம்பெருமானார்க்குப் பொருத்தமாயின. இனி, பாசுரத்தில் மற்றுள்ள மொழிகளெல்லாமும் ஸ்வாமிக்கே நன்கு பொருந்தும்படியை விவரிப்போம்.

[உங்கள் புழைக்கடைத்தோட்டத்து இத்யாதி.] பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களில் பகவானுக்குத் திருவாராதநக்ரமங்களைச் சொல்லுமிடத்து 'எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் உபசாரங்களை மஹாராஜாக்களுக்குச் செய்யுமுபசாரம் போல் பாவித்துச் செய்யவேணுமென்று சொல்லிற்று. * தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம் * என்கிற திருப்பள்ளியெழுச்சித்தனியனும் அதனையே வற்புறுத்தியது. உலகில் செங்கோல் செலுத்துகின்ற அரசனைப்போலவே எம்பெருமான் * அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினைகெடச் செங்கோல்நடாவுதிர் * என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரப்படிக்கும் * பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனர் * என்ற ஆண்டாள் பாசுரப்படிக்கும் செங்கோல் செலுத்திவருகிற முறையில் * திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும் * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்குப் பாங்காக அரசனுடைய தன்மைகளும் எம்பெருமானுடைய தன்மைகளும் மிகவும் ஒற்றுமைப் பட்டிருக்கின்றன வென்பது காணலாம். எங்ஙனே யென்னில்; அரசனுடைய நிலைமைகளை ஐந்து விதமாகக் காண்கிறோம். 1. பகற்போதில் ஸகல பரிஜந ஸேவிதனாய்க்கொண்டு தன் வீறு தோற்ற நியாயாலயத்திலிருந்து காட்சி தந்து நீதி செலுத்துதல். 2. ராஜ்யத்திலுள்ளாருடைய குணதோஷங்கள் அறிகைக்காக இரவிலே பிறரறியாதபடி கறுப்புடுத்து நகரசோதனம் பண்ணுகை. 3. ராஜ்யத்தில் சிக்ஷாரக்ஷைகளுக்காகத் தான் தனியிருந்து கார்ய விசாரஞ்செய்கை. 4. துஷ்ட மிருகங்களை நிரஸிப்பதற்காக வேட்டையாடுகை. 5. வேட்டையாடின விடாய்தீரப் பூந்தோப்புகளிலே அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுகை. ஆகிய இவ்வைந்தும் உலகிற் காணும் அரசர்கட்குரிய நிலைமைகளாம். * பாரளந்த பேரரசே எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித்தோரரசே! * (திருவிருத்தம்) என்னப்பட்ட வானிளவரசனான ஸர்வேச்வரனுக்கும் இவையேபோன்ற ஐந்து நிலைமைகள் உள்ளன. எங்ஙனே யென்னில்;

1. அரசன் பகற்போதிலே பரிஜநபரிவாரஸேவிதனாய்க் கொண்டு சீரியசிங்காசனத்திருப்பதுபோல, எம்பெருமானும் இருள்கலசாத பகலான பரமபதத்திலே * வைகுண்டேது' பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ * என்கிறபடியே நித்யரும் முக்தரும் ஸேவிக்கத் தன்திருமாதுடனே தான் தனியரசாயிருக்குமிருப்பு. 2. அரசன் இராப்போதுகளில் பிறரறியாதபடி கறுப்பு உடுத்து நகர சோதனம் பண்ணுவதுபோல எம்பெருமான் * இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* (திருவாய்மொழி) என்கிறபடியே உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமறிகை. 3. அரசன் ராஜ்யத்தில் சிக்ஷரக்ஷைகளுக்காகத் தனியிருந்தும் அந்தரங்கர்களோடே கூடியுங் கார்யவிசாரம் செய்வதுபோல எம்பெருமானும் * பாற்கடல் யோகநித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தையாய் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண வ்யூஹீபவித்து உறங்குவான்போல் யோகு செய்கை. 4. அரசன் துஷ்டஸத்வநிரஸனர்த்தமாக வேட்டையாடுவதுபோல் எம்பெருமானும் * காட்டைநாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவானை விருந்தாவனத்தேகண்டோமே* என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதிகளான தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுகளை யடங்கவுழக்குகை. 5. அரசன் வேட்டையாடின விடாய் தீரப் பூந்தோப்புகளிலே அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுகைபோல எம்பெருமானும் விரோதி நிரஸநச்ரமந்தீர*ஆராமஞ்சூழ்ந்தவரங்கம் கணமங்கைக் காரார்மணிநிறக்கண்ணனூர் விண்ணகரம் சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர் காரார் குடந்தை கடிகை கடல்மல்லை ஏரார் பொழில் சூழிடவெந்தை நீர்மலை சீராரும் மாலிருஞ்சோலை திருமோர்கூர் பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை முதலான திருப்பதிகளிலே இனிது உறைகை.

இவ்வண்ணமாகவே ஸ்வாமியெம்பெருமானார்க்கும் ஐந்து நிலைமைகளுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; 1. * பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம் * (யதிராஜஸப்ததி.) என்னப் பட்ட கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திலேயெழுந்தருளி ஸகல பக்தர்களும் கண்ணார ஸேவிக்க விருக்கை. 2. * உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்... புக்கு நிற்குமிராமாநுசன் * என்று நூற்றந்தாதியிற் பணித்தபடியே அந்தரங்கபக்தர்களினுடைய ஹ்ருதய கோசங்களிலே பிறரறியாதபடி பேணியமர்ந்திருக்கை. 3. உபவேதாந்த க்ரந்த நிர்வாஹங்களுக்காக ஏகாந்த மாய்த் தனியே யிருந்தும் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் பிள்ளான் போல்வாரான விரகர் களோடே கூடியிருந்தும் திவ்யார்த்த விசாரங்கள் செய்கை. 4. நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன வென்னும்படியே சங்கரபாஸ்கரயாதவபாட்ட ப்ரபாகரர்தங்கள் மதம் சாய்வுறு மாறு வேட்டையாடுகை. 5. பூக்களும் பழங்களும் தழைத்த சோலைகள் போன்ற உபய வேதாந்தக்ரந்த ப்ரவசனத்தில் ஆழ்ந்து அகமகிழுகை. இவ்வளவு விஷயங்களையும் நெஞ்சில் தேக்கிக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும், (5) என்று லக்கமிட்டுக்குறித்த விஷயமொன்றை மாத்திரமாவது திடமாக நெஞ்சிற்கொண்டால் * உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்துவாவி யுள் * இத்யாதிக்கு இங்கு அறிவிக்கப்படும் உள்ளுறை பொருள் நெஞ்சில் நன்கு பதியும்.

அரசன் தோட்டத்திலே விளையாடுதல் போலவும், மூவுலகுக்கரசன் [ஆராமஞ் சூழ்ந்த] வண்டினமுரலுஞ் சோலை மயிலினமாலுஞ் சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ் சோலை குயிலினங் கூவுஞ் சோலை அண்டர்கோனமருஞ் சோலை யணிதிருவரங்கம் முதலான திருப்பதிகளிலே * விஹரதி ஹரௌ லக்ஷ்ம்யா * என்னும்படி விஹரிப்பது போலவும் ஸ்வாமி யெம்பெருமா னார் விஹரிக்கும் தோட்டம் இருவகைப் பட்டிருக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்ய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹாதிகள் ஒருவகையான தோட்டம். திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யத்ரயாதிகள் மற்றொருவகை யான தோட்டம். உலகில் மஹாதனிகர்கள் அந்தரங்கத் தோட்டமென்றும் பஹிரங்கத் தோட்ட மென்றும் இருவகைத் தோட்டங்கள் அமைப்பது வழக்கம். ஸர்வஸாதாரணங்களான புஷ்ப பலத்ருமங்களை வளர்க்கும் தோட்டம் பஹிரங்கத் தோட்டமாகும். பெருமாள் திருவாராதனத் திற்குரிய திருத்துழாயையும் செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீர்இருவாட்சிகளையும் வளர்க்குந் தோட்டம் அந்தரங்கத் தோட்டமாகும். இதுவே புழைக்கடைத் தோட்டமாகவும் வழங்கப் பெறும். இது போல, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை உபநிஷத்துக்கள் முதலானவை ஸர்வ ஸாதாரணத் தோட்டமாகவும், திவ்ய ப்ரபந்த ரஹஸ்யத்ரயாதிகள் அஸாதாரணத் தோட்டமாக வும் ஆசாரியர்களால் திருவுள்ளம் பற்றப்படுகின்றன. ப்ரஹ்மஸூத்ராதிகளில் தெரிவிக்கப் படும் அர்த்தங்களிற்காட்டில் பகவத் விஷய ரஹஸ்யார்த்தங்கள் மிகவும் அந்தரங்கமானவை. இதைப்பற்றி விரிவாக நிரூபிக்கவேண்டியவை யுண்டானாலும் இங்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லு கிறோம் கேண்மின். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நான்கு அத்யாயங்களும் பதினாறு பாதங்களும் ஐந்நூற்றுச் சொச்சம் ஸூத்ரங்களுமுண்டே; இவற்றுள் ஒரு ஸூத்ரத்திலும் எம்பெருமான் திருவவதாரம் செய்தருளுகிறானென்னும் விஷயம் சொல்லப்படவில்லை; அவதார சேஷ்டிதங் களைச் சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை. அவன் லக்ஷ்மீபதி என்கிற விஷயமும் சொல்லப் படவில்லை. ப்ரபத்தி வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை. மங்களாசாஸனமே ஸ்வரூபாநுரூப கைங்கர்யமென்பது சொல்லப்படவில்லை. இங்ஙனே பல குறைகளுள்ளன. திவ்யப்ரபந்தங் களுக்கு இப்படியொரு குறையும் சொல்லவொண்ணாது. ஆழ்வார் பாசுரந் தொடங்கும் போதே * எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா! * என்று அவதாரத் தையே ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். * பிறந்தவாறும்! * என்று சொல்லியும் * எத்திறமுரலினோடிணைந் திருந்தேங்கிய வெளிவே! * என்று சொல்லியும் மாதக்கணக்கில் மோஹிக்கிறார். * திரு வில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின்தேவு * என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமில்லாத தெய்வத்தைத்

தெய்வமாகவே எண்ணவேண்டாவென்கிறார். * நெறிகாட்டி நீக்குதியோ * என்று உபாயாந்தரங்களின் அநர்த்தாவஹத்வத்தை முறையிட்டு ப்ரபத்தியையே வாய்வெருவுகிறார். *ஆட்செய்தாழிப் பிரானைச் சேர்ந்தவன் * என்றும் * உற்றேனுகந்து பணி செய்து உனபாதம் பெற்றேன் * என்றும் * ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்றும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த மென்று அறுதியிடுகிறார்: தங்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களை மங்களாசாஸநமயமாகவே ஆக்கிவைத்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனமென்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு இவையே உயிர்நிலையான திவ்யார்த்தங்களாகையால் இப்படிப்பட்ட புஷ்பங்களும் பழங்களும் பயிராகும் திவ்ய சாஸ்த்ரங்களே ஸ்வாமிக்குப் புழைக்கடைத் தோட்டமாகும். இவை எம்பெருமானார் காலத்திற்கு முந்தி ப்ரசுரப்ரகாசமடையாமல் * த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரை : * என்று தேசிகனருளிச் செய்தபடி எம்பெருமானார் தோன்றியே மிகவிளக்க முற்றபடியால் ‘உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டம்’ எனப்பட்டது. உம்மாலே விசேஷித்து க்ருஷி செய்து வளர்க்கப்பட்ட தோட்ட மென்றபடி.

[தோட்டத்து வாவியுள்.] வாபீ என்கிற வடசொல் வாவியென்று திரிந்துள்ளது. நீர்நிலையென்று பொருள். நீர்நிலையில்லாத தோட்டம் செழிப்புற்று வளராது. தோட்டத்தில் விளையும் பூக்களும் பழங்களும் செழித்து விளங்குவதற்கு வாவியே காரணமாகும். ஸதாசார்யோபதேசமே இங்கு வாவியென்று மறைத்துச் சொல்லப்படுகிறது. * சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சலநகாரணம், உபதேசாத் ஹரிம் புத்த்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு * என்கிறபடியே ஸதாசார்யோபதேச மில்லாதபோது சிறந்த அர்த்தங்களை க்ரஹிக்கவும் வளர்க்கவும் போகாதாகையால் வாவியின் ஸ்தானத்திலே ஸதாசார்யோபதேசம் கொள்ளத்தகும். பஞ்சாசார்ய பதாச்ரிதரான ஸ்வாமி ஸதாசார்யோபதேசங்களை நன்கு பெற்றவராவர்.

[செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பினகாண்] வெளிச்சங்கண்டு அலரும் புஷ்பம் செங்கழுநீர் ; இருள்கண்டு மலரும்புஷ்பம் ஆம்பல். ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய உபதேசபரம்பரையில் தாமஸமான அர்த்தங்கள் தலைமடிந்து ஸாத்விகமான அர்த்தங்கள் விகாஸமடைந்தன என்றபடி. கலியுக தர்மங்கள் தலைமடிந்து க்ருதயுகதர்மங்கள் தலையோங்கி வளர்ந்தன வென்றபடி. * பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம் நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியா தொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்மின் * என்கிற பாசுரமும் அதைப்பற்றின ஐதிஹ்யமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

[செங்கல் பொடிக்கூறை இத்யாதி.] மேலே ‘தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்’ என்று திவ்யதேச கைங்கர்ய நிஷ்டர்களின் யாத்திரையைச் சொல்ல நினைத்து *செங்கல்பொடிக் கூறையென்று காஷாயாம்பர சோபிகளான உத்தமாச்ரமிகளை ப்ரஸ்தாவிக்கையாலே, ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யதேச கைங்கர்யாபி விருத்திக்காக ஆங்காங்கு உத்தமாச்ரமிகளை மடாதிபதிகளாக நியமித்தருளி திவ்யதேச கைங்கர்ய நிர்வாஹ ஸாம்ராஜ்யத்தை அவர்கள் பொறுப்பாக ஆக்கிவைத்த விஷயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸந்யாஸிகள் க்ராமைகராத்ரமாய் ஓடித்திரியும் யோகிகளாயிருக்க வேண்டியிருக்க, அவர்களை மடாதிபதிகளாக்கி பகவத் ஸந்நிதிகளிலே கைங்கர்யங்களைக் குறையற நிர்வஹிக்கும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தாமேயிறே. *மாடபத்யம் யதி : குர்யாத் விஷ்ணுபூஜாபிவ்ருத்தயே * என்கிற பகவச் சாஸ்த்ரவசனமும் ஸ்வாமிக்குக் கைகொடுத்தது.

[வெண்பல்தவத்தவர்] அப்படிப்பட்ட பகவத் ராமாநுஜ சிஷ்யர்களின் ஏற்றம் சொல்லுகிறதுஇது. பல்லின் வெண்மை சொல்லுவதனால் * யத் தஸ்மை திஷ்டதேந்ய: க்ருபணமசரணோ தர்சயந் தந்தபங்க்தீ * (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்) என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடி க்ஷுத்ரர்களிடத்திலே சென்று பல்லைக்காட்டி இரவாதவர்களாய் * த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதிநிரங்குச விபூதய:, ராமாநுஜ பதாம்போஜஸமாச்ரயணசாலிந:* என்கிறபடியே விரிஞ்சாதி விபூதிகளையும் த்ருணீகரித்திருப்பார் இராமானுசனடியார் என்கிறது. *க்ஷோணீகோணசதாம்ச பாலநகலாதுர்வாரகர்வாநல க்ஷுப்யத்க்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடுரசநா தந்யாந் ந மந்யாமஹே* (வைராக்ய பஞ்சகம்) என்று தேசிகனருளிச் செய்தபடியே க்ஷுத்ரப்ரபுக்களிடத்தில் காட்டப்

படாத பல்லே யன்றோ வெண்பல்லாகும். *மதநகதநைர் ந க்லிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயா:* என்றும் * காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே காமாதி தோஷவைதேசிகர்களான எம்பெருமானாரடியார்கள் எம்பெருமான் பக்கலிலும் பல்லைக்காட்டார்களென்னும்போது பிறரிடத்திலே பல்லைக்காட்டார்களென்னுமிடம் சொல்ல வேணுமோ ? **வெண்பல்** என்றதன் கருத்து இதுவே. [**தவத்தவர்.**] தபஸ்விகள் என்றபடி. இவர்களுக்கு ஏது தபஸ்ஸென்னில்; * [illegible] **ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மௌத்கல்ய:, தத்தி தபஸ் தத்தி தப:*** என்ற தைத்திரீயோபநிஷத்தின்படியே ஸ்வாத்யாயப்ரவசனங்களேயாம் இவர்களுக்குத் தபஸ்ஸு. அன்றிக்கே, **தவத்தவர்**—மம என்னாதே **தவ** என்பவர்கள் தவத்தவராவர். "காரியம் நல்லனகள் அவை காணில் என் கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள்" (திருவாய்மொழி) என்கிறபடியே எதையும் எம்பெருமானுக் கென்றே கொண்டிருப்பர்களே யல்லது தமக்கென்று கொண்டிரார்களென்கை. 'தவ' உனக்கு—என்பவர் தவத்தவர்.

[**தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்**] கீழ்ச்சொன்ன உத்தமாதிகாரிகள் பகவத் ஸந்நிதிகளில் கைங்கர்யங்களுக்காகப் போகின்றார்கள் என்கிற பொருள் தவிர மற்றொரு ஆழ்பொருளும் இங்கு அறியக்கிடக்கின்றது. **தங்கள் இல், திருஇல், கோஇல்** என்று மூன்றாகப் பிரித்து ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் சொன்னதாகக் கொள்ளவேணும். திருமந்த்ரமானது **தங்கள் இல்;** த்வயமானது **திருஇல்;** சரமச்லோகமானது **கோஇல்.** (இதை விவரிப்போம்.) திருமந்த்ரத்தில் அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வ அநந்யபோக்யத்வங்களாகிற ஸ்வஸ்வரூபம் நன்கு சிக்ஷிக்கப்படுகிறபடியாலே அது சேதனர்களுக்கான கோவில். த்வயத்தில்—பிராட்டி புருஷகாரமானாலல்லது எம்பெருமான் கார்யம் செய்யானென்னும்படியான பிராட்டியின் ஏற்றம் சொல்லுகையாலே அது பிராட்டிக்கான கோயில். சரமச்லோகத்தில் *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்று எம்பெருமான் தானே காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவதாகச் சொல்லுகையாலே அது கோவான வீசன்கோயில். ஆகவே, **தங்கள் திருக்கோயில்** என்ற விதனால் ரஹஸ்யத்ரயமும் மிக நன்றான முறையில் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதிலே, **சங்கு இடுவான் போகின்றார்**—சங்கு என்று திறவுகோலுக்குப் பெயர். ரஹஸ்யத்ரயப்பெட்டியைச்சாவியிட்டுத்திறந்து அன்பர்களுக்கு அளிக்கப்போகிறார்களென்கை.

[**எங்களைமுன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்**] எழுப்புவான் என்றது எழுப்புவதற்காகவென்றபடி. * அநாதிமாயயா ஸுப்த:* என்கிறபடியே அநாதிமாயையினால் உறங்கிக் கிடக்கிற வெங்களை உபதேசாதிகளாலே ப்ரபோதமடைந்தவர்களாகச் செய்யும்பொருட்டு, **முன்னம் வாய்பேசும்**=* ஓராண் வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர், ஏரார்எதிராச ரின்னருளால்—பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று **பேசி** வரம்பறுத்தார் பின் * (உபதேசரத்தினமாலை) என்கிறபடியே நியமனவார்த்தையை முன்பு பேசியருளின பரமக்ருபாநிதியே ! என்றவாறு.

[**சங்கோடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்**] எம்பெருமானாருடைய சரிதையிலே இது மிக மருமமானவொரு விஷயம். "அப்பனுக்குச் **சங்காழி** யளித்தருளும் பெருமாள்" என்கிற படியே திருவேங்கடமுடையானுக்காகச் சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையர் ஸ்வாமி. [பங்கயக்கண்ணனை] யாதவப்ரகாசர்பாடே வேதாந்தச்ரவணம் பண்ணும்போது "[illegible]—தஸ்ய யதா **கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ**" என்கிற ச்ருதிக்கு அவர் அபார்த்தம் கூற அதுபொறாமல் கண்ணீர்பெருக்கி * [illegible]—**கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்டநாளரவிகர விகஸிதபுண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:*** என்று சுவைமிக்க பொருள் கூறிப் பங்கயக்கண்ணனைச் சேமித்த இதிஹாஸத்தை நினைப்பூட்டுகிறபடி. .... *

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

செங்கணன் கோச்சோழன் = எண்டோளீசன்

திருக்குடந்தை சமீபத்தில் நாச்சியார் கோயிலென்று வழங்கப்படும் திருநறையூர்க்குத் திருமங்கையாழ்வார் தமது பெரிய திருமொழியாயிரத்தில் பத்துப்பதிகங்கள் [நூறு பாசுரங்கள்] பாடியுள்ளார். அவற்றுள் மூன்ருவது *பதிகம் * அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும் * என்று தொடங்குவது. இப்பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் பின்னடிகளில் செங்கணன் கோச்சோழன் என்னுமொரு சோழராசன் இத்தலத்தில் ஈடுபட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் எட்டாவது பாட்டில் * இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு எழில்மாடமெழுபது செய்து உலகமாண்ட திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில் திருநறையூர் மணிமாடம் * என்று ஒரு விசேஷம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சோழராசன் எண்டோளீசனுக்கு எழுபது ஆலயங்கள் கட்டிவைத்தவனென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது சம்பந்தமான விவரணத்தை எம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் [அப்பாட்டின் விரிவுரையில்] மிக விளக்கமாகக் காட்டியிருக்கிறோம். சென்ற திங்களில் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜனில் (செ. 15) சேர்ந்துள்ள 'நான்கண்ட நல்லது' என்னும் நூலிலும் பக்கம் 9-ல் தெளிவு பெறுத்தியிருக்கிறோம்.

அந்நூலை ஸ்ரீமத் காமகோடி சங்கராசார்யஸ்வாமிகளின் மடத்து வித்வான்கள் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து தங்களுடைய அபரிமிதமான ஆனந்தத்தைத் தெரிவித்ததோடு மற்றோர் அருமையான விஷயமும் அன்போடு தெரிவித்துள்ளார்கள். அதனைத் தமிழுலகம் அறியவேண்டுவது அவசியமென்று தோன்றியதனால் இங்குத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றோம்.

ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் பல வருடங்களுக்குமுன் தென்னாட்டு விஜய யாத்திரை செய்தபோது ஆங்காங்கு தேவாலயங்களைப்பற்றின உபந்யாஸங்களையும் செய்தார்கள். அவ்வுபந்யாஸங்களெல்லாம் ஒரு புத்தகமாகத் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. சமீபத்தில் இரண்டாம்பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது. 2—12—1932 தேதியில் மாம்பலத்தில் செய்த உபந்யாஸம் *நமது ஆலயங்கள் * என்னும் மகுடமுடையது. அதில் செங்கணன்கோச்சோழனைப்பற்றி விரிவான உபந்யாஸம் காண்கிறது. அச்சிடப்பட்டிருக்கின்ற அதனிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கெடுத்து அப்படியே பதிப்பிக்கிறோம்.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காமகோடி சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் வியாஸம்

"ஆதியில் கோச்செங்கட் சோழன் என்று ஒரு சோழ அரசன் இருந்தான். கோ என்றால் கிரீடத்தை உடைய அரசன் என்று அர்த்தம். செங்கண் என்றால் சிவந்த கண்கள் என்று அர்த்தம். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ரக்தாக்ஷசோல' என்றும் சொல்லுவர்கள். அந்த சோழ அரசன் பெரிய சிவபக்தன். அவன் அநேக கோயில் திருப்பணிகளைச் செய்திருக்கிறான். அந்தத் திருப்பணிகளுக்கு யானை யேறாத்திருப்பணி என்று பெயர். அதாவது யானை உள்ளே ஏறாதிருக்கும்படி குறுகலாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிற கோயில்கள் என்று அர்த்தம். இதனாலேயே இதற்கு முன்னால் யானை போகும்படியாயிருந்தன வென்று தெரிகிறது........

யானையேறாத்திருப்பணி என்று ஏன் கோச்செங்கட் சோழன் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்னில்; யானையின்மேல் அவனுக்குத் துவேஷம் உண்டாயிற்று. பழைய காலத்தில் ஒருவன் மேல் துவேஷமிருந்தால் அவனுக்குச் சிவபக்தி யில்லாமல் போகவேண்டுமென்று சொல்லுவது வழக்கம். அதைத்தான் ஒருவனுக்குச் செய்யும் பெருந்தீங்காக எண்ணினார்கள். ஏன் இந்த அரசனுக்கு யானையின்மேல் துவேஷமுண்டாக வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒரு கதை இருக்கிறது. நாம் ஸ்தலபுராணங்களை நம்பவேண்டும். ஏதோ சில ஸ்தல

புராணங்கள் உத்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுவதனால் எல்லா ஸ்தல புராணங்களும் நம்பத்தக்கவை யல்ல என்று எண்ணக்கூடாது........

திருவானைக்காவில் இப்பொழுதும் ஒரு ஜம்பூ விருக்ஷம், அதன்கீழ் லிங்கம், தும்பிக் கையால் அபிஷேகம் செய்வதுபோலி பக்கத்தில் ஒரு யானை, பக்கத்தில் ஒரு சிலந்திப் பூச்சி இவைகளின்ரூபங்களும் செப்புப் பட்டையம் சாஸனம் இவைகளின் முத்திரைகளும் காணப் படுகின்றன. அதேமாதிரி மதுவனத்தில் தேன்கூடும் காணப்படுகிறது. திருவானைக்காவில் இந்த அடையாளம் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன வென்றால் ஜம்பூ மஹரிஷி என்பவர் ஆதிகாலத்தில் அங்கே தபஸ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் நீண்டகாலம் தபஸ் செய்து கொண்டிருந்ததினால் அவர்மேல் புற்று மூடிக்கொண்டு செடிகொடிகள் முளைத்து ஜம்பூ விருக்ஷம் ஒன்று முளைத்தது. அவர் பூஜித்துவந்த மஹாலிங்கத்தை ஒரு சிலந்தியானது பூஜை செய்துவந்தது. அந்த மஹாலிங்கம் திறந்த வெளியில் இருந்ததனால் அதன்மேல் வெயில்படக்கூடாதென்று அச்சிலந்திப்பூச்சி தன் எச்சிலால் நூல் பந்தல் போட்டுக் கொண்டே இருந்தது. அந்த லிங்கத்தை ஒரு யானையும் தினந்தோறும் தன் துதிக்கையால் காவேரியிலிருந்து தீர்த்தம் கொண்டுவந்து மஹாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிப் பூஜை செய்து வந்தது. அந்த அபிஷேக ஜலத்தால், சிலந்தி போட்ட பந்தல் அழிந்துவிட்டது. அதைக்கண்டு சிலந்திப்பூச்சி கோபமடைந்து அதனுடைய துதிக்கையினுள் புகுந்து கடித்து விட்டது. ஆயுர்வேதத்தில் லூதா விஷமானது விஷங்களுக்குள் மிகக் கொடியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லூதா என்றால் சிலந்தி என்று அர்த்தம். உடனே யானை அந்தச் சிலந்திப்பூச்சியைத் தேய்த்துக் கொன்றுவிட்டு அதன் விஷவேகத்தால் தானும் இறந்துவிட்டது. அந்தச் சிலந்தியானது கோச்செங்கட் சோழனாக மறுபிறப்பில் பிறந்தது. இறக்கும் ஸமயத்தில் கோபத்தினால் கண் சிவந்திருந்ததனால் சிவந்த கண்களையுடைய சோழனாகப் பிறந்தது. ஆகையினால்தான் அந்தச் சோழ அரசனுக்கு யானையைக் கண் டால் மறு பிறப்பிலும் பரமத் துவேஷ முண்டாயிற்று. அதற்காகவே யானை யேறாத் திருப் பணிகளாக 70 (எழுபது) க்ஷேத்திரங்களில் செய்தான். அவன் பெரிய சிவ பக்தனாக இருந்தான். அவனுடைய சிவபக்தி மஹிமையை ஆழ்வார்கள் கூடப் பெரியதிருமொழியில் சிலாகித்திருக்கிறார்கள். நாச்சியார்கோயில் விஷ்ணு ஆலயத்தைக் கோச் செங்கணான் நிர்மாணம் செய்தான் என்று சொல்லும்பொழுது பல சிவாலயங்களைக் கட்டினவனென்று சிலாக்கியமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னைகேள்வன் மன்னெல்லாம் முன்னவிபச் சென்று வென்றிச்
செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன் சிரந்துணித்தான் திருவடிநும் சென்னி வைப்பீர்
இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோ ளீசற் கெழில்மாட மெழுபதுசெய் துலகமாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

பெரியதிருமொழி, 6 6 8."

ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் அமுதவாக்கு.

இந்த வியாஸத்தினால், செங்கட்கோச்சோழன் எழுபது சிவாலயங்கள் கட்டிவைத்தவன் என்கிற உண்மையும், இவ்விஷயத்தைத் திருமங்கையாழ்வார் பாடியிருக்கிறாரென்கிற உண் மையும் செவ்வனே வெளிவருகின்றமையால் அவ்வாழ்வார் பாடலிலுள்ள "இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண்டோளீசன்" என்னும் வாக்கியத்திற்கு சிவபெருமான் பொருளல்ல வென்றும் அட்டபுயத்தவனை நாராயணனே பொருளென்றும் சிலர் கூறுவதும் அதைச் சிலர் ஆமோதிப்பதும் ஆதாரமற்றது, நிஷ்பக்ஷபாதிகளான மத்யஸ்த மஹான்களின் கொள் கைக்கு மாறானது—என்று தேறிநின்றது. இவ்வமுதத்தை உலகுக்கு ஊட்டும்படி கட்டளை யிட்ட அவ்வாஸ்தான வித்வான்களுக்கு வந்தனம்.—பத்திராதிபர், ஸ்ரீ ராமாநுஜன். P.B.A.

திருப்பாவை 12 கனைத்திளங்கற்றெருமை. (மூவாயிரத்திலும் ஆறாயிரத்திலும்.)

(இனித்தானெழுந்திராய) எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப்போலே காணும் இப் பெண்பிள்ளையும்.

(விவரணம்) இங்கு " அனைத்தில்லத்தாருமறிந்து " என்றதில் நோக்காக " பகவத் விஷயம் ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்குமித்தனை, புறம்பு இதுக்கு ஆளுண்டோவென்று கிடக்கிறயாகில் பெண்களையும் க்ருஷ்ணனையும் சேரவொட்டாத ஊரடைய ப்ரஸித்தமாயிற்று என்றுமாம்" என்றருளிச்செய்து, உடனே "எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப்போலே காணுமிப் பெண் பிள்ளையும்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கையாலே ரஹஸ்யமெல்லாம் ஸதஸ்யமானபடிக்கு எம்பெருமானார் நினைவுக்கு வந்து இங்ஙனே யருளிச்செய்யப்பட்டது. மூவாயிரப்படியின் அரும்பதவுரையில் "இப்பெண்பிள்ளையென்றது எழுப்புகிற பெண்பிள்ளையென்றாய் ஆண்டாளென்றபடி. இவள் வாசலிலேயிருந்து அவள் ரஹயஸ்யமாகவநுபவிக்க அத்தை வெளியிட்டாளென்று கருத்து" என்கிற விவரணம் காணப்படுகிறது. இதில் பொருத்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை யென்று சில பெரியார் கூறுகின்றார்கள். இப்பெண்பிள்ளையென்றதற்கு 'இப்பாட்டிலெழுப்பப்படுகிற பெண்பிள்ளை' என்னும் பொருள்தான் ஸ்வரஸமானது. இப்பெண்பிள்ளைக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் எந்த அம்சத்தில் ஸாம்யத்தை ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றினார்களென்று ஆராயவேண்டும். அந்யாபதேசார்த்தத்தைவிட்டு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கொள்ளுமளவில் இப்பாட்டில் "கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி நினைத்துமுலைவழியே நின்றுபால்சோர நனைத்தில்லஞ்சேறாக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்" என்ற முதல் மூன்றடிகளினால் எம்பெருமானாருடைய இயல்பே வெட்டவெளிச்சமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறதென்னுமிடம் அறியப்பெறலாகும். ஸ்வாமியெம்பெருமானார் அநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யர்களான மற்ற ஆசார்யர்களைப் போலல்லாமல் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராய் கன்றுகள்போன்ற சிஷ்யர்களுக்குத் திருவுள்ளமிரங்கி, உபஸத்திபண்ணிக் கேட்பார் இல்லாமலிருந்தாலுங்கூட தமது கடமையை நினைத்துப் பால்போன்ற சீரிய பொருளை வர்ஷித்தருளினவர் என்று ப்ரஸித்தியுள்ளது. அதை நினைப்பூட்டும்படியான ஸூக்திவிந்யாஸம் முதல் மூன்றடிகளில் அமைந்திருப்பது காண்க, முலைவழியே நின்று பால்சோர நனைத்து இல்லம் சேறாக்குமது எருமையே யொழிய, எழுப்பப்படுகிற பெண்பிள்ளையல்லளே; ஆகவே எம்பெருமானார்க்கும் இப்பெண்பிள்ளைக்கும் எப்படி ஸாம்யம் நிர்வஹிக்க முடியும்? என்ற சங்கை வேண்டா. அந்த இல்லத்தில் நடைபெறும் விஷயத்தைச் சொல்லியிருப்பதானது இல்லத்தவளான பெண் பிள்ளையின் பெருமையைச் சொன்னவாறேயாகும்.

திருப்பாவை 14 உங்கள் புழைக்கடை. (ஆறாயிரப்படி.)

(செங்கல் பொடிக்கூறை.) தாமஸப்ரக்ருதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பார். தம: ப்ரசுரர் உணர்ந்தார்களென்று சொல்லியோ எழுப்புவதென்று ஸத்த்வநிஷ்டரான ஸந்ந்யாஸிகளைச் சொல்லுகிறதென்று திருமலைநம்பி.

திருப்பாவை 15 எல்லேயிளங்கிளி. (மூவா. ஆறா.)

(சில்லென்றழையேன்மின்) திருவாய்மொழி பாடாநின்றால் செல்வரெழுந்தருளுகையும் அஸஹ்யமாமாப்போலே.

("திருவாய்மொழிபாடுகை திருப்புன்னைக்குக்கீழே" என்பது அரும்பதவுரை.)

அங்கேயே (உனக்கென்ன வேறுடைமை) நீ யொருவர்க்கும் விரோதியல்லை, நீபுக்குத் திருவடித் தொழு என்ன, ஆழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது.

(விவரணம்.) கூரத்தாழ்வான் சோழராஜஸபைக் கெழுந்தருளி அவ்வரசனுடைய கொடுங்கோன்மையினால் திருக்கண்களையிழந்து மீண்டும் கோயிலேற வெழுந்தருளிப் பெரிய பெருமாளைத் திருவடிதொழுவதாக ஸந்நிதியினுள்புக்குப் பெரிய ஸ்ரீ பலி பீடத்தருகே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து 'பெரிய நம்பியை அங்கீகரித்தாப் போலே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருளலாகாதோ?' என்று திருவுள்ளம் நொந்து விண்ணப்பஞ் செய்து, பின்பு உள்ளே புகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, "ராமாநுஜருடைய ஸம்பந்தமுடையா ரொருவரும் உள்ளே புகவொண்ணாது" என்று சோழன் கட்டளையிட்டுவைத்தபடி அவனது ஸேவகர்கள் ஸன்னிதிவாசலிலே நின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகவொட்டாமல் தகைய, அங்குள்ளாரில் சிலர் "இந்த ஐயங்கார் மற்றவர்களைப் போலல்லர், இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைத் தடை செய்யாது புகுரவிடலாம்" என்று சொல்ல; இவற்றைக்கேட்ட ஆழ்வான் திடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடிபின்வாங்கி 'ஐயோ! எல்லார்க்கு முண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது; அடியேனுக்குண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ!' என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு 'என் பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே அமையும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை அஸத்கல்பமாக்கிப் பெருமாளை ஸேவிக்கவேண்டுவதில்லை' என்று உறுதி கொண்டு அன்றே திருமாலிருஞ்சோலைக்குப் புறப்பட்டருளினார் என்பது இதிஹாஸம். இங்கு, ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை ஸன்னிதிக்குள்ளே புகவிடக்கூடாதென்கிற அரசனது கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்கவேண்டியிருக்க, ராமாநுஜ ஸம்பந்தத்தை உபயோக மற்றதாக்கி இவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்தபடியால் அது ஆழ்வானுக்கு அஸஹ்யமாயிற்று. அது தோன்ற ஆழ்வானருளிச்செய்த வார்த்தை "உனக்கென்ன வேறுடைமை" என்ற விடத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமானது.

திருப்பாவை 16 நாயகனாய் நின்ற. (ஆறாயிரப்படி)

(அவதாரிகையில்—) நஞ்சீயர், பிள்ளைக்கு, "ரஸவாதம் கைப்பட்டவன் இருந்த விடமெல்லாம் பொன்னுமாப்போலே ப்ரமேயம் கைப்பட்டவனுக்குச் சொல்லிற்றெல்லாம் வார்த்தையாம்" என்றார்.

(நாயகனாய் நின்ற)... ஆளவந்தார் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணவென்று புக்கு ஆசார்ய ஸ்தோத்ரத்திலே யிழிந்தார்; அதுக்கடி, ஒருவன் ஒரு ரத்னத்தைக் கொடுத்தால் அதின் விலையை அறியவறியக் கொடுத்தவன் பக்கலிலே விருப்பம் பிறக்குமாபோலே, சாஸ்த்ரங்களெங்கும் அப்யஸித்துப் பார்க்குமிடத்து உபாயமாகத் தோற்றுகிற கர்மஜ்ஞாந பக்திகள் பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது, பகவத் ஸம்பந்திகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவனையே உபாயமாகப் பற்றுமது பேற்றுக்குடலென்று ஸ்வப்ரபந்தத்திலே முதலிலும் முடிவிலும் பரமாசார்யரான பெரிய முதலியாரைப் பற்றினார். * த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே * என்று தாம் அவன் திருவடிகளிலே பண்ணின ப்ரபத்தியையும் கீழிலவற்றோடே காற்கடைக் கொண்டு * நாதமுநிம் விலோக்ய * என்று பெரிய முதலியாரை முன்னிட்டார்.

.........பட்டர் நஞ்சீயரை " பெரிய பெருமாள் தஞ்ச மென்றிருக்குமவரைத் தஞ்ச மென்றிரும் " என்றருளிச் செய்தார். ... ... (*)

திருப்பாவை 18 உந்து மதகளிற்றன். (மூவா. ஆறு.)

(வியாக்கியான முடிவில்) எம்பெருமானுர் விசேஷித்து உகந்திருக்கும்பாட்டு இப்பாட்டு.

(விவரணம்.) எம்பெருமானுர்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஒரு திருநாமமுண்டு. திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கரியத்திற்குக் கிடாம்பியாச்சான் அமருவதற்கு முன்னே ஸ்வாமி மாதுகரத்திற்கெழுந்தருளுகிறபோது திருப்பாவைய்நுஸந்தானத்தோடு எழுந்தருள்வது வழக்கம். ஒருநாள் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கு மாதுகரத்திற்கெழுந்தருள, அப்போது திருக்காப்பு சேர்த்திருக்கையாலே ஸ்வாமியின் மந்தஸ்வரமான அநுஸந்தானத்தைக் கேட்டு அத்துழாய் உள்ளிருந்து வந்து திருக்காப்பு நீக்கி நிற்க, ஸ்வாமி அவளைக் கண்டவாறே மூர்ச்சித்துவிழ, அவள் திருத்தகப்பனுரான பெரியநம்பி பக்கலிற் சென்று 'ஐயா! கதவைத் திறந்து சென்றேன்; என்னைக் கண்டவுடனே ஜீயர் மூர்ச்சித்து விழுந்தார்' என்று சொல்ல; நம்பி ஸர்வஜ்ஞராகையாலே " உந்துமதகளிற்றன் அநுஸந்தானமாயிருக்கும் " என்றருளிச் செய்ய, அது கேட்ட அத்துழாய் 'ஆவதென்?' என்ன, * செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப வந்துதிறவாய் * என்று அநுஸந்தியாநிற்க நீ திறந்தவாறே அப்படியே உன்னைக்கண்டு 'நப்பின்னையை ஸேவிக்கப் பெற்றேரும்' என்று மூர்ச்சித்தாராகவேணும்'—என்று நம்பி அருளிச் செய்தார்; ஆகையாலே இப்பாட்டு எம்பெருமானுருகந்ததென்று நம் முதலிகள் ஆதரிப்பரென்க. ... ... (*)

திருப்பாவை 20 முப்பத்துமூவர். (ஆறுயிரப்படி.)

(திருவே) உதாரவாக்குக்களாகிறுர்—திருமங்கையாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் ஆழ்வானும் பட்டரும். ... ... *

திருப்பாவை 21 ஏற்றகலங்கள். (ஆறுயிரப்படி.)

(வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்) * உதார :—ஸந்தர்சயந் * என்று ஆளவந்தார்.

திருப்பாவை 22. அங்கண்மாஞாலத்து. (ஆறுயிரப்படி)

(அங்கண்மாஞாலத்தரசர்.)..................வேதாந்தங்களிலே ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட ஏழு ஜன்மம் ஜனித்து அரியஸாதநாநுஷ்டானங்களைப்பண்ணி பின்பு பகவத்ப்ராப்திரூப புருஷார்த்தம் பெற்றூர்களாகச் சொல்லாநின்றது. இவ்வருகே எத்தனையேனும் கீழாயிருப்பார் சிலர் சரீரவஸாநகாலத்திலே மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று பொதிசோறு கட்டிக்கொண்டிரா நின்றுர்கள்; இவையிரண்டும் சேரவிழுந்தபடியெங்ஙனே? என்று பட்டரைக் கேட்க; ஒரு குறையில்லையென்றருளிச்செய்தார்:—"அவன் தன் விபூதியளவுஞ் செல்லப் பச்சையிட்டுப் பெறக்கடவேனென்று கோலக்கடவன். யதோபாஸநம் பலமாகையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அப்படியேயாயிருக்கும் அவனுக்கு. இவன் தன் பக்கல் ஒன்றுமில்லாமையை அநுஸந்தித்து ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே பிடித்து நீயேயெனக்குக் கடவையாகவேணுமென்று காலிலே விழும்; அவனும் அப்படியே தன் தலையிலே யேறிட்டுக்கொண்டு இவன்கைபார்த்திருக்க வேண்டாதபடி தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். அவனுக்குத் தான் கோலின பரப்படங்கலும் விடவேணும்; இவனுக்கு இவ்வளவேயிறே விடவேண்டுவது. அவன் அநுஷ்டிக்கக்கடவவை

பெல்லாம் அனுஷ்டித்துப் பின்பு பலந்தரப் பார்த்திருக்கும்; ஈச்வராஜ்ஞையேயிறே இவன் முதலிலே பற்றிற்று."

அங்கேயே மேலே,—(எங்கள்மேல்)...........ஸிம்ஹம் ஆனையோடே பொராநின்று மம் குட்டிக்கு முலைகொடுக்குமாபோலேயென்று பட்டர். * குழவியிடைக்காலிட்டெ திர்ந்து பொரும்.*

திருப்பாவை 23 மாரிமலை முழஞ்சில் (மூவாயிரம் ஆறாயிரம்)

(யாம் வந்த காரிய மாராய்ந்தருள்)...........அழகர் கிடாம்பியாச்சானை அருள்பாடிட்டு ஒன்று சொல்லிக்காணாய் என்ன, * அபராத ஸஹஸ்ரபாஜனம் * என்று தொடங்கி அகதிம் என்ன, நம்மிராமானுசனையுடையையாயிருந்துவைத்து அகதியென்னப்பெறாய்' என்றரு ளிச் செய்தார்.

ஆறாயிரப்படியில் இவ்வைதிஹ்யம் அவதாரிகையின் முடிவிலே உள்ளது.

திருப்பாவை 24 அன்றிவ்வுலகம் (மூவாயிரப்படி)

(நின்கையில் வேல் போற்றி) (* வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண் டென்று ஆயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணினாரிறே தமப்பனார்.) " கதே ஜலே ஸேது பந்தம் தமப்பனாருக்கும் மகளுக்கும்பணி" என்று ஜீயர் அருளிச் செய்வர்.

திருப்பாவை 25 ஒருத்திமகனாய். (ஆறாயிரப்படி.)

(ஒருத்திமகனாய்)........அவளுக்கு முலை சுரவாநின்றதாகில் இவன் அமுது முலையுண்ணா நின்றானாகில் உமக்குச் சேதமென்? என்று பட்டர்.

திருப்பாவை 27 கூடாரைவெல்லும் (மூவாயிரப்படி.)

(யாம் பெறு சம்மானம்) * பதிஸம்மாநிதா ஸீதா என்று—பெருமாள் தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டார் என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். பட்டரும் பணிக்கும்.

(விவரணம்.) பட்டரும் பணிக்குமென்று காண்பதில் அச்சுப்பிழை யிருக்கும்போல் தோன்றுகிற தென்று சில பெரியார் கூறுகின்றனர். * பதிஸம்மாநிதா ஸீதா * என்ற விடத்திற்கு ஆழ்வான் நிர்வாஹம் மேலே காட்டப்பட்டது. பட்டருடைய நிர்வாஹம் அதனில் வேறாக மற்றோரிடத்தில் காண்கிறது.)

அங்கேயே, (முழங்கைவழிவார) நம்பிதிருவழுதி வளநாடுதாஸர் நெய்படாதோ வென்ன, க்ருஷ்ண ஸந்நிதியாலே த்ருப்தைகளாயிருக்கிறவர்களுக்குச் சோறு வாயில் தொங்கிலன்றோ நெய்வாயில் தொங்குவது என்று பட்டரருளிச் செய்தார்.

[ஆறாயிரப்படி] (யாம்பெறு சம்மானம்)........வெளித்திருமுற்றத்திலே, ப்ரஸாதம்வர அவ்வளவிலே "யாம்பெறு சம்மானம் வந்தது" என்றார் பட்டர்.

திருப்பாவை 30 வங்கக்கடல் (மூவா. ஆறா)

(அவதாரிகையில்) கன்றிழந்த தலைநாகு தோற்கன்றுக்கும் இரங்குமாபோலே, இப் பாசுரம் கொண்டுபுக நம்க்கும் பலிக்குமென்று பட்டர் அருளிச் செய்வர்.